

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

Τὸ "Ἅγιον" Ὄρος δύναται καὶ πρέπει κανεῖς νὰ τὸ ἐπισκετεῖ μόνο ὡς ταπεινὸς καὶ ἀπλὸς προσκυνητῆς. Ὁ περίεργος περιηγητῆς, ὁ τουρίστας καὶ ὁ ἐρασιτέχνης φωτογράφος θὰ ἐνθουσιαστοῦν προσωρινὰ καὶ δὲν θὰ ἱκανοποιηθοῦν πλήρως. Γιατὶ τὸ "Ἅγιον" Ὄρος ἦταν καὶ εἶναι ὁ τόπος ὁ ἱερός, τῶν ὁσίων καὶ τῶν ἀγίων, τῶν θαυματουργῶν εἰκόνων, τῶν τιμίων λειψάνων, τῶν κατανυκτικῶν ναῶν, τῶν μακρῶν ἀκολουθιῶν, τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς ἀσκήσεως. Ἔτσι μόνο ἡ εὐλάβεια τῶν ταπεινῶν συγκινεῖται, τρέφεται, αὐξάνει, δυναμώνει καὶ γίνεται δοξολογία. Οἱ βράχοι τῆς ἀγιορειτικῆς ἐρήμου, οἱ ράχες τῆς ἱερᾶς χερσονήσου, τὰ ποτισμένα ἀπὸ τὸν ἰδρώτα ἀγίων μοναχῶν καλντερίμια δὲν ἐπιτρέπεται νὰ βεβηλώνονται ἀπὸ ἄσεμνους.

Ἐνας προσκυνητῆς δὲν ἔχει ποτὲ ἀπαιτήσεις· ὑπομένει ἀτάραχα, ὑπακούει χαρούμενα, παρατηρεῖ καὶ ἀκούει προσεκτικὰ τὰ τελούμενα, τ' ἀδόμενα, τὰ μυσταγωγούμενα. Ὡς φιλοξενούμενος εἶναι εὐγενής, πρόθυμος καὶ συγκαταβατικός. Τὴν ἐμμονὴ τοῦ λευκοπώγωνος μοναχοῦ δὲν θεωρεῖ ποτὲ ἀρτηριοσκληρωτικὴ ἠθικὴ δοκιμασία, αὐτοῦ ποὺ ἐντρυφᾷ καθημερινὰ στὸ θαῦμα, ἀνανεώνει τὰ τῶν συναξαρίων βιώματα, τῆς ζωοδόχου πηγῆς, τῆς ἱερᾶς παραδόσεως τὰ μαθήματα ζώντας καὶ μεταδίδοντας. Μὲ τὸ πρόσχημα μιᾶς προβολῆς τοῦ τόπου δὲν νοεῖται νὰ καλοῦνται πείσμονες καὶ ὀπισθοδρομικοὶ οἱ μοναχοί, οἱ κύριοι τοῦ τόπου, ἐπειδὴ οἱ πόθοι τους καὶ οἱ ἔγνοιες τους δὲν ταυτίζονται πάντα καὶ σὲ ὅλα μὲ τοὺς ἐπιθυμοῦντας τὴν ἀνανέωση τοῦ "Ἄθωνα.

Ἡ τουριστικοποίηση τοῦ Ἁγίου Ὄρους εἶναι ἓνα μεγάλο πρόβλημα. Εἶναι θανάσιμος κίνδυνος καὶ ὕπουλος ἐχθρός. Οἱ μοναχοὶ κουρασμένοι φιλοξενοῦν τοὺς διαφημιστὲς τῆς ἡσυχίας τους, γιὰ νὰ ἔλθουν καὶ ἄλλοι νὰ τὴν ἀπολαύσουν. Ἡ φωτιὰ τοῦ τουρισμοῦ ποὺ κατακαίει ὀλόκληρα νησιά, χωριὰ καὶ πόλεις μὲ λαμπρὴ ἰδιαίτερη ἱστορία, μὲ μακραίωνες παραδόσεις, ἀπειλεῖ σήμερα καὶ τὸ "Ἅγιον" Ὄρος.

Ἡ πώληση τῆς Ἑλλάδος στοὺς ξένους γίνεται μάλιστα σὲ ἐξευτελιστικὴ τιμῆ. Γιὰ μερικὰ ὑποτιμημένα ἢ ἀνατιμημένα εὐρῶ ἢ δολάρια, θὰ φτάσουμε νὰ πουλήσουμε συνείδηση καὶ πίστη. Ὅσοι ἐμποδίζουν τὰ σχέδια τῆς αξιοποιήσεως τῆς προσελάσεως τοῦ ἐκβαρβαρισμοῦ τῆς χώρας θ' ἀπομακρυνθοῦν. Στὶς στεῖρες ἡμέρες μας μὲ τὴ θεοποίηση τοῦ χρήματος καὶ τῆς σάρκας μὲ κουτσορεμένα τὰ πόδια τοῦ ἔθνους, τῆς

γλώσσας και τῆς θρησκείας, καταρρέει ὁ πολιτισμός μας. Τὸ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος αὐτὴ τῆ στιγμὴ δὲν εἶναι οἰκονομικό. Οἱ κάθε τόσο ὑποχωρήσεις στὸ πνεῦμα τῆς φωτοδοτίδος ἑλληνορθοδόξου Παραδόσεως προαναγγέλει τὸ ψυχομαχητικό μας, τὸ ψυχοράγημα τῆς λεβεντιάς, τοῦ κύρους, τοῦ ἠθους, τῆς πίστεώς μας. Ἡ ἔνταξή μας στὴν Εὐρωπαϊκὴ Κοινότητα μπορεῖ νὰ δίνει τὴν ἀναγκαία οἰκονομικὴ ἐνίσχυση, ἀλλὰ μεταφέρει κι ἓνα πνεῦμα ἀλλότριο. Ὁ περιλάλητος δυτικὸς πολιτισμὸς τῆς ἀνέσεως, τῆς πλαδαρότητος καὶ τοῦ δαιμονικοῦ ἐγωισμοῦ, πλανᾶται ἐπικίνδυνα στὶς αὐλὲς τῶν Νεοελλήνων. Ἡ πατρίδα κάθε μέρα γίνεται μιὰ ἀγαπητὴ ἐπαρχία τῆς Εὐρώπης, ὑπάκουο παιδί της, ποὺ δίνει ἐξετάσεις ὑπακοῆς, κάνοντας συνεχεῖς ὑποχωρήσεις καὶ φανερώνοντας ἔτσι τὴν ἀδυναμία της, τὸ πόσο εὐάλωτη κι εὐκόλη λεία τῶν μεγάλων εἶναι.

Τὸ θέμα εἶναι μεγάλο καὶ δὲν ἐξαντλεῖται εὐκόλα. Δὲν τελειώνει ἐδῶ. Τώρα ἀρχίζει. Συνεχίζεται ἡ πορεία τοῦ Ἔθνους πρὸς τὴν ἀλλοτρίωση, τὸν ἀποχρωματισμό, τὸ χάσιμο τῆς ταυτότητός μας. Ὑποτασσόμαστε τέλεια σὲ ξένους θεσμούς. Οἱ ἐρωτήσεις τῶν ἐπισκεπτῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους τώρα πλέον εἶναι, ἀπευθυνόμενοι πρὸς σεβάσιμους Γέροντες, ἡ ἀγορὰ νέου τύπου αὐτοκινήτου, ὁ δεύτερος γάμος κ.τ.λ. Ἐκλαιγε Γέροντας βλέποντας τὰ πλήθη τῶν ἐπισκεπτῶν σὲ μιὰ ἀγιορείτικη ἀγρυπνία νὰ περνοῦν τὴν ὥρα τους συνεχῶς μὲ κουτσομπολιά, φωτογραφικὲς μηχανές, ποῦ θ' ἀναπαυθοῦν καὶ τί θὰ γευματίσουν.

Ἡ τουριστικοποίηση ἄλλων ἱερῶν τόπων, ὅπως τῶν Μετεώρων, κατέστρεψε τὸ ὠραιότατο, γαλήνιο καὶ ἡσυχαστικώτατο περιβάλλον, καὶ τὸ μετέτρεψε σὲ κέντρο ψυχαγωγίας. Οἱ μοναχοὶ κατάντησαν ξεναγοί. Πολλοὶ ἀναγκάστηκαν νὰ ἔλθουν στὸ Ἅγιον Ὄρος. Μέχρι πότε ὅμως θὰ διατηρεῖται καὶ ἐδῶ ἡ ἀπαραίτητη ἡσυχία, ποὺ μόνο ἐντὸς της μποροῦν ν' ἀναπνεύσουν αὐτὰ τ' ἀρχαῖα ἐργαστήρια τῆς ἀρετῆς, τὰ ὀρθόδοξα μοναστήρια τῆς Ἀνατολῆς; Μέχρι πότε; Ἦδη ἔσωθεν καὶ ἔξωθεν ἀρχίζει νὰ κτυπιέται καὶ τὸ Ἅγιον Ὄρος μὲ προγράμματα καὶ νοοτροπίες ξένα ἀπὸ τὸ ἀσκητικὸ πνεῦμα τῶν αὐστηρῶν μοναχικῶν θεσμῶν.

Τὰ μοναστήρια τοῦ Ἄθωνα πάντως, πέρα ἀπὸ τὶς ὀργανωμένες κάποτε καὶ σκόπιμες συκοφαντικὲς ἐκστρατεῖες καὶ τὰ κάποια προσωρινὰ ἀνθρώπινα καὶ μεμονωμένα προβλήματα, παραμένουν φωτοδείκτες πολλῶν. Δίνουν νόημα καὶ πνοὴ σὲ νέους, ποὺ χωρὶς ἔχουν κορεσθεῖ, μέσα σ' ἓνα κόσμον ἄτονον, ποὺ ἔχασε τὸν σκοπὸ του καὶ χάθηκε στὶς συμβατικότητες, τὴν ἀνεμελιά καὶ τὴν ὀκηνηρία μιᾶς μαραμμένης ζωῆς, ποὺ κάνει

τοὺς ἀνθρώπους ἀπομονωμένους, διχασμένους, παράνομους, ψυχασθενεῖς καὶ τρελικά ἀξιολύπητους.

Ὁ ἀγιορείτικος μοναχισμὸς μὲ ταπείνωση συνεχίζει τὴν ἀνοδικὴ πορεία του, παρακολουθώντας μὲ ἄφατο πόνο ψυχῆς τὸ παραχάραγμα τῆς νεοελληνικῆς ταυτότητος. Ὁ πιστὸς λαὸς μὲ τὴν καλοδιάθετη καὶ φιλαλήθη ψυχὴ τελικὰ γνωρίζει νὰ ξεδιαλέγει τὸ ἀτόφιο ἀπὸ τὸ σκάρτο, γνωρίζει τὸν καλὸ ποιμένα, τὸν δάσκαλο καὶ τὸν ὁδηγὸ του. Οἱ παρασυρμοὶ του ἐλπίζουμε εἶναι πρόσκαιροι. Ἡ λαχτάρα τῆς ψυχῆς του γιὰ τὴν ἀλήθεια καὶ τὸ ἀδούλωτο πνεῦμα του δὲν θ' ἀφήσει τὴν εἰλικρινειὰ του δίχως πληροφόρηση καὶ ἀνάπαυση. Οἱ δυσκολίες τῶν καιρῶν ἃς συντονίζουν τὶς προσπάθειες ὅλων, καθὼς οἱ παρόντες κίνδυνοι κάνουν τοὺς μοναχοὺς ν' αὐξάνουν τὶς προσευχὲς τους. Αὐτὸ εἶναι τὸ μήνυμα τοῦ Ἁγίου Ὄρους σέ ὅλους τοὺς ἀγαπητοὺς προσκυνητὲς του. Μήνυμα μαθητείας στὴν Ἑλληνορθόδοξη Παράδοση, ταπεινώσεως, προσευχῆς καὶ ἀγάπης.

Μοναχὸς Μωϋσῆς Ἀγιορείτης
ΠΡΩΤΑΤΟΝ
ΙΟΥΛΙΟΣ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2011
ΑΡΙΘ. 123